

som sendtes til Landstinget, det har nemlig ikke disse ny Institutioner: Værgeraadene og Overværgeraadene. Det er ganske rigtigt, de ere ikke saa udtømmende, det er et tarveligt Surrogat, det giver ikke Befolkningen den Garanti i dette overordentlig vigtige Spørgsmaal, som netop Værgeraadene og Overværgeraadene skulle være. Det regulerer og lovordner slet ikke dette store Spørgsmaal, det vil netop medføre, at Vilkaarlighed, Skønsmæssighed og højst uheldige Forhold i flere Aar, indtil vi faa en virkelig Børneopdragelseslov, komme til at raade paa dette umaadelig vigtige Omraade; thi det er et vigtigt Spørgsmaal at tage Forældreretten fra Forældrene, det er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal at underkaste Børnene offentlig Opdragelse. Det gælder om, at dette bliver løst grundigt, sagligt, udtømmende. Man kan ikke nøjes med et tarveligt Surrogat som § 15.

Den ærede Ordfører fortsatte: „Altsaa, dersom vi faa nærværende Lovforslag vedtaget og ikke paa samme Tidspunkt faa vedtaget Børnelovforslaget, have vi paa dette Omraade gaaet et stort, et meget stort Skridt fremad“. Nej, det er netop, hvad vi ikke have. Paa dette Tidspunkt, hvor der er den største Mulighed for at faa Børneloven gennemført, hvor der er en offentlig Stemning derfor, hvor vi have vedtaget den enstemmigt, hvor den ligger i Udvalg i Landstinget, gøre vi alt, hvad vi kunne ved disse Bestemmelser, som foreligge som et Kompromis, for at give det andet Ting et Paaskud til ikke at gennemføre Loven. Det er den gamle farlige Metode fra Sammensmeltingens Tid i 90'erne, at man paa et Tidspunkt, hvor der var oparbejdet Stemning for en god Alderdomsforsørgelseslov, hvor den kunde være gennemført, hvis alle Kræfter vare satte ind derpaa, lavede et Kompromis, et Surrogat, noget tarveligt, som blev gennemført, medens der sikkert kunde være blevet gennemført noget meget bedre. Det var det, som det nuværende Flertal saa stærkt bebrejdede de moderate. Nu gør man akkurat det samme, og jeg synes, man gør det meget værre. Her, hvor der er den største Mulighed for at faa gennemført en virkelig Børneopdragelseslov, søger man at faa gennemført et Surrogat, som vistnok meget let kan medføre, at den virkelige Løsning af Spørgsmaalet, som allerede blev forelagt af en Kommission for 8—9 Aar siden, som nu endelig har arbejdet sig frem, er forelagt af Regeringen og er vedtaget enstemmig i dette Ting, skydes ud. Den

ærede Ordfører fortsatte ved 1ste Behandling: „Hvorvidt Børnelovforslaget bliver til Lov i denne Samling, det ved jeg ikke, men jeg ved, at det vilde være en Velgerning for det danske Folk, saafremt det ikke føres igennem, at nærværende Lovforslag føres igennem i denne Samling.“ Hvilket Standpunkt for en Folketingsordfører overfor Landstinget! Skal det blive almindeligt, kunne vi skyde en hvid Pind efter alle store Reformere. Landstingets Modstand har vist sig ikke at være saa let at bryde. Alle de store Reformere, som dette Tings Flertal har ønsket, ligge deroppe Aar efter Aar, Lovforslagene om Ægteskab, kommunal Valgret, Retspleje o. s. v. Landstinget viser sig at være en Modstand, som næsten ikke er til at komme igennem. Staar man op fra dette Partis Flertals Side, hvor der skulde sættes Kraft ind paa Sagen, hvor der skulde vises Landstinget Udtryk for en enstemmig Folkestemning, som skulde føre Sagen igennem, staar man op og bøjer sig paa Forhaand, gaar paa Forhaand paa Akkord og siger: kunne vi faa dette lille Surrogat, som Landstinget har indsat, maa vi være tilfredse i mange Aar, lad saa den store Reform, som hele Befolkningen kræver, visne deroppe i mange Aar —, saa siger jeg: det er en fortvivlet Maade at behandle Landstinget paa, det skal nok ødelægge ethvert virkeligt Reformarbejde her i Landet. Jeg kan altsaa ingenlunde gaa ind paa den Betragtning, som den ærede Ordfører gjorde gældende, at den ny Bestemmelse, som gør § 15 vedvarende, er noget, som skulde forbedre Stillingen for Pryglefjenderne. Jeg synes tværtimod, at det yderligere maa vække deres Opmærksomhed for, hvor farligt det er at komme ind paa det Skraaplan, som den ærede Ordfører vil have os ind paa.

De andre Ændringsforslag, som ere stillede fra forskellige Mindretal og Grupper, skal jeg ikke komme ind paa, i alt Fald ikke før de ere begrundede af Forslagsstillerne. Jeg skal kun kortelig begrunde de Ændringsforslag, som ere stillede af min Meningsfælle, det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), og mig, nemlig Ændringsforslaget om Indsættelse af en ny Paragraf efter § 13, og Ændringsforslaget om en forandret Affattelse af § 21. Disse to Ændringsforslag gaa ud paa at fastholde Folketingets humane Straffelovsændringer fra i Fjor, nemlig for det første Nedsættelse af Straf for mindre Ejendomsforseelser og dernæst de betingede Straffedomme i den Form, hvori